

În clipa asta, Misty și cu Angel stau în spălătoria dispărută. Misty își ia notițe după timpenniile scrise de Peter. Angel ar fi trebuit să tragă peretii în poze. În clipa în care Misty și-a deschis mapa ca să scoată o coală, Angel a văzut mica acuarelă și a vrut să se uite mai bine la ea. Lumina soarelui intră în cameră printr-un geam jivrat, iar Angel ține pictura în acea lumină.

Cuvintele pictate peste geam spun: „...puneți piciorul pe insulă și veți muri...”

Angel spune:

— E un Hershel Burke, să mor eu. Din Philadelphia, de la 1879. Mai e doar unul identic, în casa de vacanță a familiei Vanderbilt, în Baltimore.

Probabil că i s-a întipărit lui Misty în memorie de la cursul de Istoria Artei 101, de la Retrospectiva de Artă Decorativă 236 sau cine știe ce alt curs inutil din școală. Poate că l-a văzut la televizor, într-un tur video al caselor celebre pe cine știe ce canal. Cine știe de unde ne vin ideile. Inspirația. De ce ne imaginăm lucrurile pe care ni le imaginăm.

Misty spune:

— Mă consider norocoasă că am pictat chiar și-atît. Mi s-a făcut groaznic de rău. Cred că m-am intoxicat de la ce am mîncat.

Angel se zgîiește la tablou, răsucindu-l în toate direcțiile. Contractiile mușchiului corugator dintre sprîncene are ca rezultat apariția a trei cute adînci. Ridurile lui glabelare. Mușchiul lui triangularis îi întinde buzele pînă cînd liniile de marionetă radiază din colțurile gurii în jos.

Schițînd bazaconiile de pe pereți, Misty nu-i pomenește nimic lui Angel despre crampele din stomac. Și-a petrecut toată după-masa aia nefastă încercînd să schițeze o stîncă sau un pom și a mototolit coala, dezgustată. A încercat să schițeze

orașul văzut de la distanță, dar a mototolit-o și pe asta. A mototolit și un portret de căcat al lui Peter pe care a încercat să-l deseneze din memorie. A mototolit și portretul lui Tabbi. Apoi, un unicorn. A mai băut un pahar de vin, după care s-a uitat primprejur după ceva nou pe care să-l compromită cu lipsa ei de talent. După care a mai mâncat un sandviș cu salată de pui, cu gustul lui ciudat de coriandru.

Numai gîndul să se aventureze din nou prin pădure ca să deseneze o statuie decrepită căzută la pămînt îi ridica părul pe ceafă. Cadranul solar părăginit. Grota încuiată. Iisus. Aici în duminică, soarele încălzea blînd. Iarba fremăta de insecte. Dincolo de pădure, valurile oceanului șuierau și se loveau de stînci.

Numai privind înspre marginile întunecate ale pădurii, Misty își putea imagina bărbatul din bronz dînd la o parte crengile cu brațele lui coclitate și fixînd-o cu ochii lui orbi înfundați în orbite. De parcă ar fi ucis-o pe Diana de marmură și-ar fi tăiat-o în bucăți, iar acum se pornise printre arbori în direcția ei ca s-o hărțuiască.

Potrivit regulamentului jocului alcoolic al lui Misty Wilnot, atunci cînd începi să te gîndești că o statuie goală din bronz te va cuprinde cu mîinile ei metalice și te va strivi de moarte cu sărutul ei în vreme ce tu te agăți cu disperare cu unghiile și-l lovești cu brațele însîngerate peste pieptul lui plin de licheni – ei bine, e cazul să mai iei un pahar la bord.

Atunci cînd te pomenești pe jumătate goală defecînd într-o gaură pe care ai săpat-o în spatele unei tufe și te ștergi la cur cu un șervețel de la hotel, mai trage o dușcă.

Crampele din stomac se porniseră, iar Misty asuda la greu. Capul îi era săgetat de durere cu

fiecare nouă bătaie a inimii. Mațele îi ghiorăiau și nici n-a avut timp să-și dea chiloții jos. Rahatul a improșcat-o peste pantofi și pe picioare. Miro-sul a doborât-o, iar Misty s-a aplecat înainte, trecîndu-și mîinile peste iarba caldă și peste flori. Muștele au găsit-o și-au început să i se plimbe pe picioare de sus în jos. Bărbia i-a căzut în piept, și două grămezi roz de vomă au aterizat pe sol.

Atunci cînd te trezești o jumătate de oră mai tîrziu cu rahatul prelingîndu-ți-se pe picioare și muștele roind în jurul tău, mai trage o dușcă.

Misty nu-i pomeneste lui Angel nimic din toate acestea.

În vreme ce ea face schițe și el trage în poză pereții spălătoriei dispărute, el îi spune:

— Ce poți să-mi zici despre tatăl lui Peter?

Tatăl lui Peter, Harrow. Misty l-a iubit pe tatăl lui Peter. Misty spune:

— A murit. De ce întrebi?

Angel mai face o poză și comută filmul pe noua poziție. Îi indică scrisul de pe zid și-i spune:

— Felul în care cineva îl face pe *i* are o foarte mare relevanță. Partea de sus arată cît de atașat este de maică-sa. A doua, cea de jos, se referă la taică-său.

Pe tatăl lui Peter, Harrow Wilmot, toată lumea îl striga Harry. Misty l-a întîlnit o singură dată cînd a fost la ei în vizită, pe vremea cînd încă nu era măritată cu Peter. Înainte să rămînă gravidă. Harry i-a făcut turul Insulei Waytansea, arătîndu-i pereții cu vopseaua scorojită și acope-rișurile cocîrjate ale căsoaielor cu țigle. Cu o cheie de la mașină, a rîcîit mortarul dintre plăcile de granit din zidurile bisericii. Împreună au văzut cît de crăpate și denivelate sînt trotuarele de pe strada Merchant. Cît de mucegăite sînt

frontispiciile magazinelor. Hotelul închis era negru pe dinăuntru, ars de la un incendiu. Pe dinafară, decrepit, cu ferestrele ruginite. Cu obloanele stricate. Cu burlanele dezmembrate. Harry Wilmot repeta neconținut:

— Rupti în coate de trei generații încoace. Zicea: Indiferent de cât de inteligent investim, banii nu durează mai mult de atât.

Tatăl lui Peter a murit imediat ce Misty s-a întors la colegiu.

La care Angel spune:

— Ai putea să-mi faci rost de o mostră din scrisul lui?

Continuând să schițeze aberațiile lui Peter, Misty spune:

— Nu știu.

Ca să știi și tu, n-ajunge să fii mînjită de căcat și să stai goală în sălbăticie, împrôscată de vomă roz, ca să devii o mare artistă.

După cum n-ajung nici halucinațiile. Acolo pe Promontoriul Waytansea, cuprinsă de crampe și cu părul și fața năclăite de sudoare, Misty a început să vadă lucruri. Cu șervețelele de hotel cu care a încercat să se curețe. Gura și-a clătit-o cu vin. Norul de muște și-a luat zborul în altă parte. Mirosul de vomă încă îi ardea nările. Ar fi penibil, monumental de penibil, să-i spună lui Angel că umbrele de la marginea pădurii s-au mișcat.

Chipul de metal era acolo printre copaci. Silueta a făcut un pas înainte, iar greutatea teribilă a piciorului din bronz s-a afundat în covorul moale al dumbravei.

Dacă faci școala de artă, recunoști o halucinație nasoală. Știi ce-i ăla un flashback. Ai îngurgitat la viața ta numeroase chimicale care ți s-au fixat în țesuturile de grăsime, gata să-ți alimenteze vasele de sînge cu vise urite în plină zi.

Silueta a mai făcut un pas, iar piciorul i s-a afundat în pământ. Soarele făcea ca brațele lui să strălucească ici verde, colo maro. Creștetul capului și umerii îi erau pătați de găinațuri. Mușchii fiecărei coapse erau încordați, ieșiți în relief cu fiecare mișcare a piciorului, iar silueta continua să pășească înainte. Cu fiecare pas, frunzulița de bronz dintre picioare se mișca.

Acum, e mai mult decît jenant să-ți contempli acuarela, stînd cocoțată pe geanta de la aparatul foto al lui Angel. Apollo, zeul iubirii. Misty beată și bolnavă. Sufletul despuiat al unei artiste de vîrstă medie înfierbîntate de dorință.

Silueta apropiindu-se încă un pas. Ce halucinație idioată. Toxiinfecție alimentară. El gol. Misty goală. Amîndoi jechoși în poiană. Ca să-și limpezească gîndurile și să scape de halucinații, Misty a început să deseneze. Să se concentreze. Nu la ceva anume. Cu ochii închiși, Misty și-a apropiat creionul de coală și l-a simțit cum desenează singur, trăgînd linii drepte pe care ea le freca cu buricul degetului mare pentru a le blura conturul.

Execuție pe pilot automat.

Cînd creionul s-a oprit, Misty terminase. Silueta dispăruse. Stomacul îi era mai bine. Mizeria se uscaseră îndeajuns cît s-o poată îndepărta și să îngroape șervețelele, chiloții distruși și colile motolite. Tabbi și cu Grace s-au întors. Găsiseră ceșcuța sau cana sau ce naiba căutaseră. Sticlele de vin erau deja goale. Misty era îmbrăcată și deja mirosea ceva mai bine.

Tabbi a spus:

— Uite. Cadou de ziua mea, și a întins mîna cît să i se vadă inelul strălucindu-i pe deget. Cu o piatră verde pătrată, tăiată în mai multe fețe. E un peridot, a spus Tabbi, și l-a ridicat deasupra capului, să capteze cu el apusul.

Misty a ațipit în mașină, întrebîndu-se de unde au avut bani, cu Grace la volan luînd calea Bulevardului Division înapoi spre oraș.

Abia mai tîrziu s-a uitat Misty la ce-a desenat. A fost la fel de surprinsă pe cît ar fi fost oricine. După aceea, a mai adăugat cîteva culori, acuarele. E extraordinar ce poate să iasă din subconștient. Ceva din perioada ei de maturizare, vreo pictură pe care a văzut-o la orele de istoria artei.

Visele previzibile ale sărmanei Misty Kleinman. Angel spune ceva.

La care Misty:

— Poftim?

La care Angel spune:

— Ce vrei pentru ea?

Se referă la bani. La un preț. Misty spune:

— Cincizeci? Zice: Cincizeci de *dolari*?

Tabloul ăsta pe care Misty l-a pictat cu ochii închiși, goală și înfricoșată, beată și cu rău la stomac, e prima operă de artă pe care a vîndut-o vreodată. E cel mai bun lucru pe care l-a făcut Misty vreodată.

Angel își deschide portmoneul și scoate două bancnote de douăzeci și una de zece. Spune:

— Ce altceva poți să-mi mai zici de tatăl lui Peter?

Ca să știi și tu, atunci cînd a părăsit dumbrava, erau acolo două gropi adînci alături de potecă. Gropile erau la un metru distanță una de alta, prea mari și prea îndepărtate ca să fie urmele unui om. Gropile se pierdeau departe în pădure, prea mari și prea îndepărtate una de alta ca să fie ale cuiva care s-a plimbat pe-acolo. Misty nu-i pomenește lui Angel nimic din toate astea. Ar crede că e nebună. Nebună, ca soțul ei.

Ca tine, dragul, scumpul meu Peter.

Acum, tot ce a rămas de pe urma intoxicației e o durere de cap.